

ΟΙ ΕΙΣΗΓΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΟΣΑ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

αυτοδιαχειριζόμενο στέκι πολυτεχνείου (αίθουσα 11 κτίριο χημικών μηχανικών)

απρίλιος 2013

...ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

| ΕΙΣΑΓΩΓΗ | ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ | ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ ΣΚΟΠΙΑ |
| ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ & ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ | ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ & ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ |
| ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ & ΤΑΞΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ |

Αρχικά ας τονίσουμε σαν ένας από τους βασικούς λόγους για να πραγματοποιήσουμε αυτή την εκδήλωση, την αίσθηση που μας προκάλεσε, σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο, ο πολύμορφος αγώνας των κατοίκων της Χαλκιδικής.

Μέσα από αυτό το αρχικό ενδιαφέρον και υπο την πίεση και την συκοφάντηση που αυτός δεχόταν, "αναλάβαμε" να καλύψουμε πέρα από την δικιά μας "περιέργεια" και το κενό ενημέρωσης στον χώρο που δρούμε.

"Αναλάβαμε" να φέρουμε τον αγώνα εντός της -συνήθως κλειστής- πανεπιστημιακής γυάλας.

Η διαδικασία που ακολουθήκε επιχειρήσε να σπάσει -όσο μπορούσε- τα στεγανά μέσω των οποίων έχουμε διδαχθεί να λειτουργούμε.

Δεν γεννηθήκαμε "ειδικοί" στην μεταλλουργία, δεν παίζουμε στα δάχτυλα της οικονομική ανάλυση και την πολιτική οικονομία.

Όμως με μία συνειδητή επιλογή, επιλέξαμε να αυτομορφωθούμε -αρχικά για εμάς- και να παράγουμε "έργο", αυτή την φορά για ευρύτερη κινηματική χρήση.

Τέλος μέσα από το ταρακούνημα, αυτού που μας αρέσει να χαρακτηρίζουμε πανεπιστημιακή κανονικότητα, ανακαλύψαμε και άλλη μια λειτουργία για τους "κόπους" μας, αυτή την φορά να μεταφέρουμε κομμάτια του εσωτερικού ζόφου του Ε.Μ.Π. - των ερευνητικών και των καθηγητάδων- στον "έξω κόσμο" και στην δημόσια κριτική, προφανώς πάντα υπό το πρίσμα της κινηματικής, αντιεξουσιαστικής κριτικής στο υπάρχον .

Η εξόρυξη μεταλλευμάτων στη Χαλκιδική δεν είναι καινούρια υπόθεση. Η ιστορία της είναι μακρά με ρίζες στην αρχαιότητα. Πέρα όμως από την ιστορία της εκμετάλλευσης του εδάφους, στη Χαλκιδική έχει γραφτεί (και γράφεται ακόμα) η ιστορία της αντίστασης των κατοίκων σε αυτή την πραγματικότητα.

Η αντίσταση αυτή έχει λάβει μεγάλες διαστάσεις την τελευταία 20ετία, καθώς ενταντικοποιείται και η εξόρυξη. Θα μπορούσαμε να πούμε πως ο αγώνας στη Χαλκιδική διακρίνεται σε δύο φάσεις, από το 1989 έως το 2001 και από το 2003 έως σήμερα.

Το χρονικό του αγώνα ενάντια στα μεταλλεία χρυσού

Η περίοδος '89- '01 (περιοχή Ολυμπιάδα)

Η πρώτη φάση ξεκινά το 1989 και σταματά το 2001 όπου και το Σ.τ.Ε. ακυρώνει όλες τις σχετικές άδειες της εταιρίας. Συγκεκριμένα, από το 1995 έως 1997 ο αγώνας ακολουθεί συγκρουσιακές/επιθετικές πρακτικές διαμαρτυρίας, χτίζεται φυλάκιο στο δάσος που χρησιμεύει σαν παρατηρητήριο αλλά και κέντρο αγώνα, πραγματοποιούνται πορείες και βίαιες συγκρούσεις, σαμποτάζ, ενώ το χρονικό διάστημα 1999-2001, ο αγώνας κινείται και σε δικαστικό επίπεδο. Οι κινητοποιήσεις γενικότερα είτε έπονται της προσπάθειας δημοσιοποίησης (ψηφίσματα- επιστολές) και εξάντλησης της άσκησης των ένδικων μέσων, είτε εμφανίζονται πριν οι συμβατικές αυτές κινήσεις επιφέρουν κάποιο έννομο αποτέλεσμα. Στη περίπτωση της Ολυμπιάδας, η όξυνση της αντιπαράθεσης εκφράζεται πριν την άσκηση της ακυρωτικής αίτησης στο ΣτΕ, με επιθέσεις στις εγκαταστάσεις της TVX, στους ένστολους κρατικούς φρουρούς και με αυθόρμητες δράσεις από μικρές αυτοοργανωμένες ομάδες. Παράλληλα, εκδηλώνεται η αμφισβήτηση και απόρριψη του κομματικού κοινοβουλευτικού συστήματος,

δηλαδή όταν το 97% των βουλευτών επικύρωσαν το επενδυτικό σχέδιο στη Βουλή, οι κάτοικοι στις βουλευτικές εκλογές ψηφίζουν άκυρο και δεν εγκλωβίζουν την οργή τους σε κανένα καθεστωτικό παιχνίδι νομιμότητας.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το εργατικό κέντρο Χαλκιδικής στήριξε, με πρόσχημα την ανεργία, το επενδυτικό σχέδιο κάνοντας έκκληση στους τοπικούς φορείς να αποστασιοποιηθούν από τις απόψεις των Επιτροπών Αγώνα.

Η περίοδος '03 έως σήμερα

Το 2003 και ενώ έχουν προηγηθεί αγοραπωλησίες των εταιριών, ατυχήματα που ξέβρασαν τοξικά απόβλητα σε όλη την περιοχή, ενώ τα μεταλλεία πρόκειται όχι μόνο να ξαναλειουργήσουν αλλά και να επεκταθούν σε κοντινές περιοχές (Σκουριές, Ολυμπιάδα, Στρατωνίκη), κάπου εκεί είναι που ο αγώνας αναζωπυρώνεται.

Κατασκευάζεται εκ νέου φυλάκιο στο δάσος, πραγματοποιούνται συνελεύσεις, διαδηλώσεις και μπλοκάρεται η είσοδος μηχανημάτων και μεταλλωρείων στις εγκαταστάσεις, σταματώντας τις εργασίες.

Όλο αυτό το διάστημα στην περιοχή επικρατεί εμφυλιοπολεμικό κλίμα (με την συνδρομή της εταιρίας), ανάμεσα σε όσους ξεσηκώνονται και αγωνίζονται ενάντια στην καταστροφή του τόπου τους και στους υποστηρικτές της επένδυσης (κυρίως μεταλλωρύχοι). Αποκορύφωμα αυτής της κατάστασης ήταν η επίθεση 400 εργαζομένων της ελληνικής Χρυσός (υπό την απειλή της απόλυσης) σε 30 κατοίκους, καθώς και η καταστροφή και πυρπόληση του φυλακίου.

Από τότε το βουνό είναι κατειλημμένο από την εταιρία, οι εγκαταστάσεις φυλάσσονται με ηλεκτροφόρα καλώδια και μπράβους-κουκουλοφόρους που απαγορεύουν την είσοδο στο δάσος και απαγάγουν κατά βούληση.

Σαν να μην έφταναν αυτά, από την αρχή των κινητοποιήσεων, η Χαλκιδική είναι μπατσοκρατούμενη. Στα χωριά υπάρχει καθημερινή παρουσία διμοιριών ματ, με εκατοντάδες προσαγωγές και καθημερινούς ελέγχους, μπουκές σε σπίτια, υποχρεωτική λήψη d.n.a. και συλλήψεις μαθητών ακόμα και μέσα από το σχολείο τους. Ολόκληρα χωριά σέρνονται στα δικαστήρια.

Ο αγώνας των κατοίκων είναι ανυποχώρητος και πολύμορφος. Όλο αυτό το διάστημα έχουν πραγματοποιηθεί δεκάδες πορείες στα χωριά της Χαλκιδικής αλλά και στο βουνό από χιλιάδες άτομα, οι οποίες μάλιστα τις περισσότερες φορές καταλήγουν σε πολύωρες συγκρούσεις με τους μπάτσους. Επιτίθενται και καταλαμβάνουν το δημαρχείο καθώς πραγματοποιούνται και συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στους συλληφθέντες. Αποκορύφωμα του αγώνα ήταν το θεαματικό σαμποτάζ στις υποδομές της εταιρίας. Η μόνη απάντηση από μεριάς κράτους σε όλα αυτά είναι όλο και περισσότερη καταστολή.

Παρά την πρωτοφανή καταστολή όμως, ο αγώνας των κατοίκων για αξιοπρεπή ζωή και ελευθερία συνεχίζεται. Και σίγουρα οι κάτοικοι δεν είναι μόνοι. Στο πλευρό τους είναι όλοι αυτοί που όσο μακριά και να βρίσκονται διοργανώνουν ενημερωτικές εκδηλώσεις, μαζικές πορείες, παρεμβάσεις και άλλες δράσεις εκφράζοντας την αλληλεγγύη τους.

Η διαδικασία εξόρυξης χρυσού και το περιβαλλοντικό κομμάτι

Η περιοχή της βορειοανατολικής Χαλκιδικής αποτελείται από όρη όπως ο Κακαβος και το Στρατωνικό όρος, στα βουνά αυτά φιλοξενείται ένα αρχέγονο δάσος υψηλής περιβαλλοντολογικής σημασίας. Στο δάσος αυτό ζουν τουλάχιστον 8 είδη άγριας ζωής, θηλαστικά και πτηνά. Ταυτόχρονα το υπέδαφός της είναι πλούσιο σε μεταλλεύματα όπως ο άργυρος, ο χρυσός, ο χαλκός και άλλα. Το τελευταίο επενδυτικό σχέδιο αυτών των κοιτασμάτων ανήκει στην ελληνικός χρυσός, της οποίας το επενδυτικό πλάνο περιλαμβάνει την εξόρυξη τέτοιας ποσότητας μεταλλεύματος μέσα σε 20 χρόνια, όση και η ποσότητα που έχει εξορυχτεί τα τελευταία 3000 χρόνια. Οι περιβαλλοντολογικές επιπτώσεις από τις διάφορες δραστηριότητες της εταιρίας θα είναι τεράστιες και καταστροφικές για την περιοχή. Συγκεκριμένα είναι:

1. α) Η ανοικτή εξόρυξη και το δασικό οικοσύστημα.

Το μεταλλείο των σκουριών θα εξορύσει χρυσό και χαλκό. Η μικρή περιεκτικότητα σε χρυσό (μόλις 0.8 γραμμ./τόνο μεταλλεύματος) καθιστά αναγκαία την ανοικτή εξόρυξη.

Στην εταιρία έχουν παραχωρηθεί 317.000 στρέμματα δασικής έκτασης εκ των οποίων τα 100.000 είναι προστατευόμενη περιοχή από τον Natura 2000 (δηλαδή τι αντίφαση!). Για να γίνει η επιφανειακή εξόρυξη θα αποφιλωθούν 3238,28 στρέμματα, έτσι η περιοχή θα έρθει αντιμέτωπη με πλημμυρικά φαινόμενα, ξηρασία, υποχώρηση του εδάφους, καθώς και την αύξηση της θνησιμότητας της άγριας πανίδας της περιοχής (στην οποία περιλαμβάνονται 8 προστατευόμενα είδη)

Β) Ανοικτή εξόρυξη, ο αέρας και το νερό.

Η επιφανειακή εκμετάλλευση γίνεται με την βοήθεια εκρηκτικών υλών. Τα πετρώματα αυτά είναι θειούχα (περιέχουν δηλαδή θειικό οξύ) και με την ανατίναξή τους θα δημιουργούνται τόνοι δηλητηριώδους σκόνης (θειό, τοξικά μέταλλα, αιωρούμενα σωματίδια). Συγκεκριμένα στις Σκουριές υπολογίζεται ότι θα εκλύεται 3116 τόνοι/ώρα σκόνης. (Επίσης η ίδια ποσότητα θα εκλύεται από τα μεταλλεία της Ολυμπιάδας). Ακόμη το θρυμματισμένο εξορυχθέν υλικό θα μεταφέρεται με φορτηγά για περαιτέρω επεξεργασία, δημιουργώντας εκ νέου σκόνη. Η σκόνη αυτή είναι υπαίτια για την ατμοσφαιρική ρύπανση της περιοχής και εισχωρεί στον υδρολογικό κύκλο εμπλουτίζοντας το νερό με θείο και άλλα βαρέα μέταλλα και τοξικά απόβλητα (όξινη βροχή).

2. Η εταιρία και το νερό.

Η διαδικασία της εξόρυξης, ιδιαίτερα αυτή του χρυσού, απαιτεί μεγάλες ποσότητες νερού. Η TVX είχε δημιουργήσει μία αποστραγγιστική στοά στο όρος Κάκαβος

Η Ελληνικός Χρυσός έχει στα σχέδιά της την δημιουργία ενός νέου αποστραγγιστικού κώνου στο βουνό με αποτέλεσμα να στερέψουν παντελώς. Μόνο σήμερα από τις μεταλλευτικές δραστηριότητες χάνονται 15 εκατ. κυβ. μέτρα νερό (ικανά να καλύψουν τις ανάγκες 275.000 κατοίκων κάθε χρόνο). Οι συνέπειες είναι ο κίνδυνος της λειψυδρίας και της ξηρασίας του τόπου. Βέβαια η εταιρία στην ΜΠΕ υποστηρίζει πως θα υπάρξει επαναπροώθηση των νερών κάτω από το οποίο και ακόμη καθηγητές του ΑΠΘ το κρίνουν ως ανέφικτο. Θα υπάρξει ριζική μεταβολή του υδρολογικού προτύπου της περιοχής και του οικοσυστήματός της, και ιδιαίτερα των υδρόβιων οικοσυστημάτων. Θα είναι τεράστιος ο υποβιβασμός των υδάτων, με άμεσες συνέπειες κατολισθήσεις, την υποχώρηση του εδάφους και την ερημοποίηση της περιοχής.

Άλλη μια υποτίμηση του υδροφόρου συστήματος της περιοχής έρχεται από την βαθιά εξόρυξη που πρόκειται να γίνει στην ολυμπιάδα (660 μέτρα κάτω από την στάθμη της θάλασσας) όπου θα προκαλέσει την εισχώρηση αλμυρού νερού στα υπόγεια γλυκά νερά των παράκτιων περιοχών (υφαλμύριση).

3. Flash-Smelting

Η εταιρία προτάσσει-προσχηματικά για την "οικολογική" εξόρυξη την μέθοδο ακαριαίας τήξης (Flash-Smelting) δηλαδή πως θα ανακτά χρυσό από μείγμα συμπυκνωμάτων χαλκού και συμπυκνωμάτων αρσενουρίτη χωρίς την χρήση του άκρως δηλητηριώδους κυανίου (συνθιτισμένη μέθοδος). Η μέθοδος αυτή όμως μόνο στην σφαίρα της φαντασίας βρίσκεται. Είναι αδύνατον να εφαρμοστεί διότι έχει απαγορευτεί η μέθοδος αυτή σε συμπυκνώματα με αρσενικό άνω του 0.5%, καθώς σε τέτοια ποσοστά είναι άκρως επιβλαβές για τους εργάτες.

Στην Ολυμπιάδα η περιεκτικότητα είναι 11%, επομένως η εταιρία θα χρησιμοποιήσει την συνθιτισμένη διαδικασία με κύρια απόβλητα το αρσενικό και το κυάνιο ουσίες που ευθύνονται άμεσα για ασθένειες όπως οι λευχαιμίες, οι καρκίνοι και οι δερματικές ασθένειες. Σημειωτέον μια κουταλιά ενός διαλύματος 2% μπορεί να σκοτώσει έναν ενήλικα, ενώ το ίδιο μπορεί να κάνει και 200 mg υδροκυανίου, ενώ το αρσενικό είναι ισχυρό καρκινογόνο.

5. Τα απόβλητα και η διαχείρισή τους.

Τα απόβλητα είναι 2 ειδών, τα στερεά και τα υγρά. Τα στερεά θα τοποθετηθούν σε μία έκταση 300.000 στρεμμάτων χωρίς καμία προφύλαξη, με τα νερά της βροχής να περνούν από μέσα τους, παρασέρνοντας βαρέα μέταλλα και άλλες δηλητηριώδεις ουσίες. Τα υγρά απόβλητα θα τα τοποθετήσει σε 2 τεχνητές λίμνες 50 εκ.κυβ. μέτρων η κάθε μία. Σύμφωνα με την κριτική στην ΜΠΕ από καθηγητές του ΑΠΘ η εταιρία δεν θα μπορέσει να ελέγξει οποιοδήποτε ατύχημα

στις λίμνες. Είναι σημαντικό να τονιστεί ότι η περιοχή είναι σεισμογενής (ενεργό ρήγμα που δίνει σεισμούς πάνω από 7 ρίχτερ) και με έντονες βροχοπτώσεις δυο παράγοντες που μπορεί να φέρουν πολύ εύκολα το περιβάλλον σε επαφή με αυτά τα υγρά απόβλητα.

*Όλοι αυτοί οι κίνδυνοι
δεν είναι πλαστοί....*

Κάποια χαρακτηριστικά εργατικά ατυχήματα

1.
Στις
09/12/02
γίνεται ένα σοβαρό
ατύχημα στο Στρατώνι, το οποίο
αποδίδεται από την εταιρία(TVX) στην
αδυναμία της να διαχειριστεί τα όξινα
νερά των παλαιότερων στοών, καθώς οι
αυξημένες βροχοπτώσεις ξεχείλισαν τα
τέλματα εναπόθεσης. Το αποτέλεσμα είναι
πως τα νερά παροχετεύονται στον κόλπο
του Στρατωνίου, ο οποίος βάφεται για τις
επόμενες δέκα μέρες κόκκινος-πορτοκαλί,
γεγονός που οφείλεται στα επιβαρυσμένα
με βαρέα μέταλλα νερά των στοών. Οι
επιπτώσεις είναι ανυπολόγιστες για το
θαλάσσιο οικοσύστημα, αφού τα αιωρούμενα
σωματίδια καθιζάνουν στο ίζημα και όταν
τα ρεύματα αλλάζουν φορά διαχέονται σε
ολόκληρο τον κόλπο της Ιερισσού.(πηγή
<<ενάντια στα μεταλλεία χρυσού>> ανοικτό
συντονιστικό Θεσσαλονίκης)

2. Το εργοστάσιο του Pirdor, που από το 1987 χρησιμοποιεί την τεχνολογία Outokumpu flash smelting, επεξεργάζεται τα συμπυκνώματα χαλκού από τρία επιφανειακά μεταλλεία χαλκού που βρίσκονται σε αποστάσεις 15-45 χλμ (Asarel Medet, Elat-site Medet). Τον Δεκέμβριο του 1988, 200 τόνοι αποβλήτων με αρσενικό και βαρέα μέταλλα διέρρευσαν μετά από αστοχία του φράγματος τελμάτων του εργοστασίου του Pirdor στο Srednogošie, δηλητηριάζοντας χωράφια και σκοτώνοντας πρόβατα και αγελάδες. Η κυβέρνηση το έκρυψε από τους κατοίκους για εννέα ολόκληρους μήνες. Προκλήθηκε σοβαρή ρύπανση της κοιλάδας του ποταμού Torolnitsa με αρσενικό και βαρέα μέταλλα, ενώ η ρύπανση ανιχνεύθηκε μέχρι τον ποταμό Μαρίτσα (Έβρο), 100 χλμ πιο κάτω. Επίσης άρθρο των NYTimes του Μαρτίου 1990 αναφέρει τρομακτικά ποσοστά δερματικών παθήσεων, καρκίνων, γενετικών παραμορφώσεων, παιδικής θνησιμότητας και χρόνιων νόσων των πνευμόνων και της στοματικής κοιλότητας(πηγή <http://anti-goldgreece.wordpress.com/2013/01/28/flash2/>)

Οι παραπάνω περιβαλλοντολογικές επιπτώσεις από τις δραστηριότητες της εταιρίας είναι οι πιο σημαντικές. Όσο πιο λεπτομερειακά το εξετάζουμε υπάρχουν κι άλλες. Η εταιρία υποστηρίζει πως με το πέρας των εργασιών της μπορεί να αποκαταστήσει το περιβάλλον όμως πως μια εταιρία που φέρνει τον θάνατο μπορεί να φέρει και την λύση **Δεν εμπιστευόμαστε σε κανέναν (πόσο μάλλον στο κάθε αφεντικό) την ζωή μας . Γιατί για εμάς το περιβάλλον δεν είναι μία βιτρίνα που θέλουμε να την διατηρήσουμε όμορφη αλλά ο χώρος στον οποίο δρούμε**

και ζούμε. Οι περιβαλλοντολογικές επιπτώσεις δεν είναι αποκομμένες από την αιτία τους. Και δεν μπορούμε να τρέφουμε ψευδαισθήσεις για λύσεις ενώ η αιτία παραμένει και παράγει κέρδος από αυτό.

Οικονομικές και πολιτικές προεκτάσεις

A) Το "ελληνικό παράδειγμα"

Θέλοντας να μιλήσουμε για την επένδυση στην Χαλκιδική, θα ήταν γιγαντιαία παράλειψη εκ' μέρους μας να μην αναφερθούμε σε ένα κομμάτι "οικείο", στις διάφορες εταιρικές "βρωμιές" που μας οδηγούν στην σημερινή κατάσταση.

Βρωμιές -που παρά την ειρωνεία του άνω τίτλου και αντίθετα με τι θα ήθελαν διάφοροι να ισχυρίζονται- δεν αποτελούν ελλαδική ή βαλκανική αποκλειστικότητα ή πατέντα. Αντιθέτως εντάσσονται στο -διεθνές- μοντέλο της κρατικής προσόδου, της αποκόμισης δηλαδή πολιτικών και υλικών κερδών, αναλόγων με την απόσταση και την σχέση με τον πυρήνα της κρατικής εξουσίας. Αυτά τα λίγα για εισαγωγή, ας αφήσουμε τώρα να μιλήσουν τα γεγονότα...

Αυτά με την εισαγωγή, ας αφήσουμε τώρα να μιλήσουν τα δεδομένα...

(Αντιγράφουμε σχεδόν αυτούσια από το περιοδικό Σαραϊνο τεύχος 71) [...]σημείο στροφής είναι το 2003 παραμονές των ολυμπιακών αγώνων. Αφού άφησε επι μήνες απλήρωτους τους (τότε) μεταλλωρύχους / εργάτες της, η (τότε) ιδιοκτήτρια των ορυχείων TVX hellas όδευε προς "πτώχευση". Απία, μια απόφαση του συμβουλίου επικρατείας, που απαγόρευε τη συνέχιση της εξόρυξης και της κατεργασίας των πετρωμάτων (με κυάνιο), εξαιτίας των πολύ σοβαρών περιβαλλοντικών προβλημάτων που προκαλούσε. Οι μεταλλωρύχοι έκαναν κινητοποιήσεις για να πληρωθούν (κάποιοι είχαν κλειστεί στις γαλαρίες) - και το πρόβλημα ανέλαβε να "λύσει" ο υπουργός (τότε) Χρήστος Πάχτας.

Με την απόφαση του 1286/03, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών κήρυξε την TVX HELLAS σε "κατάσταση πτώχευσης" αποδεχόμενο την αίτηση που είχε κάνει η εταιρεία τον Μάιο 2003.

Στις 9 και 10 Δεκεμβρίου 2003, ο Χρήστος Πάχτας οδήγησε τους 472 απλήρωτους απολυμένους της TVX HELLAS στη συμβολαιογράφο Ιερισσού Όλγα Χατζηλίδου-Μπίκα (συμπωματικά την ίδια συμβολαιογράφο που έκανε όλα τα συμβόλαια για τους αμπελώνες του κ. Φελώνη), όπου εξουσιοδότησαν τους Προέδρους των Σωματείων να παραιτηθούν από τα δεδουλευμένα τους ύψους 16,8 ευρώ και να ανακαλέσουν τις μηνύσεις τους προς την εταιρεία για αποζημιώσεις.

Στη συνέχεια το Ελληνικό Δημόσιο, δια του Χρήστου Πάχτα, παραιτήθηκε από βεβαιωμένους φόρους και ασφαλιστικές εισφορές ύψους 5 εκατ. ευρώ σε βάρος της TVX HELLAS.

Μετά από τα παραπάνω και αφού δεν υπήρχαν πλέον οικονομικές απαιτήσεις από την TVX HELLAS, την Παρασκευή 12 Δεκεμβρίου 2003 στις 12:00 το μεσημέρι το Πρωτοδικείο Αθηνών ανακάλεσε την απόφαση πτώχευσης και η TVX HELLAS "**Ξεπτώχευσε!**"

Στις 17:00 της ίδιας μέρας στο γραφείο του Υφυπουργού Χρήστου Πάχτα, η ξεπτώχευμένη TVX HELLAS δια του κ. Φελώνη πούλησε τα Μεταλλεία Κασσάνδρας στο Ελληνικό Δημόσιο. Μια ώρα αργότερα, Χρήστος Πάχτας πούλησε στην ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ που εκπροσωπείτο από τον κ. Δημήτρη Κούτρα τα Μεταλλεία Κασσάνδρας που μόλις του είχε πουλήσει ο κ. Φελώνης. Και αμέσως μετά η TVX HELLAS ξανακατέθεσε αίτηση πτώχευσης!

Η **Ξαναπτώχευση** της TVX HELLAS καταχωρήθηκε στο Μητρώο Ανωνύμων Εταιρειών στις 8/9/3005 (ΦΕΚ 9720/12.9.2005).

Στις 26.2.2010 η TVX HELLAS έχει ξαναξεπτώχευσει και εκλέγει Διοικητικό Συμβούλιο με Πρόεδρο τον Χαράλαμπο Μπεκρή (ΦΕΚ 2058/22.3.2010). Και αν πιστεύει κάποιος ότι η TVX έχει βγάλει το πόδι της από την ιδιοκτησία των Μεταλλείων Κασσάνδρας, πλανάται πλάνην οικτράν.

Από το 2008 ο σημερινός Πρόεδρος της TVX HELLAS και νόμιμος εκπρόσωπός της κ. Μπάμπης Μπεκρής παζαρεύει και κλείνει αγορές κτημάτων στην βιομηχανική ζώνη της Μ. Παναγίας και στην έκταση μεταξύ Μ. Παναγίας και μεταλλείου Σκουριών στην περιοχή "Διαμαντάδικα" για λογαριασμό του κ. Φελώνη. Έτσι απλά λοιπόν οι κύριοι Φελώνης-Μπεκρής επέλεξαν να γίνουν αμπελοουργοί στις απότομες πλαγιές του

Κακάβου, μέσα στην άμεση περιοχή του Μεταλλείου "Σκουριές". Τα πράγματα έδωσαν με τη δημοσίευση του ΦΕΚ 2882/25.5.2012, όπου εμφανίζεται ο κ. **Αθανάσιος Φελώνης ως το νέο μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ**, αγκαλιά με τον κ. Πέτρο Στρατουδάκη και τον κ. Δημήτρη Κούτρα, Πρόεδρο της HELLAS GOLD. Επισημαίνουμε ότι Δήμαρχος της περιοχής στην οποία αγοράστηκαν τα "αμπέλια" είναι ο Χρήστος Πάχτας.

Αθανάσιος Φελώνης και Δημήτρης Κούτρας ως ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ και Μπάμπης Μπεκρής ως TVX HELLAS, συναντιούνται στα αμπέλια της "ευρύτερης περιοχής του μεταλλείου "Σκουριές" με οικοδεσπότη τον Χρήστο Πάχτα. (*1)

Όμορφος κόσμος καπιταλιστικά πλασμένος...

Όλα αυτά ενώ η "ελληνικός χρυσός" που υπήρξε ο "αγοραστής" των ορυχείων, ήταν μια εταιρία που φτιάχτηκε "στο πόδι" από τον γνωστό Μπόμπολα, ακριβώς για να γίνει ιδιοκτήτης.

Πιο συγκεκριμένα φτιάχτηκε στις 9 Δεκέμβρη 2003 και στις 12 δεκέμβρη "αγόρασε" τα μεταλλεία, όλα αυτά με μετοχικό κεφάλαιο μόνο 60.000 ευρώ !

Ουπουργός (το '03-'04) και αργότερα δήμαρχος Πάχτας, υποστηρίζει πως "μεσολάβησε", σαν εκπροσωπος του κράτους, μόνο και μόνο για να σωθούν τα χρωστούμενα προς τους εργάτες. Όντως η "ελληνικός χρυσός" φέρεται να έδωσε 11 εκατ. ευρώ στο ελληνικό κράτος για τα ορυχεία, και το κράτος με την σειρά του έδωσε τα 11 εκατ. Στην "χρεοκοπημένη" τνχ (χωρίς να της τα χρωστάει !!) για να πληρωθούν μισθοί και ένσημα. Όμως, κανονικά, εκείνοι

οι εργάτες θα έπρεπε να είχαν κάνει κατάσχεση σε βάρος της τνχ και να είχαν πάρει οι ίδιοι τα ορυχεία!

Όμως και ο Μπόμπολας στην ουσία δεν πλήρωσε ούτε ευρώ. Έδωσε μεν 11 εκατ. ευρώ, όμως αμέσως μετά πήρε 15 εκατ. ευρώ σαν "κρατική επιχορήγηση" !! Καθαρό κέρδος 4 εκατομμυρια. (*2)

Στο εταιρικό σχήμα της "ελληνικός χρυσός" ήταν για ένα διάστημα □ συνεταιρός του Μπόμπολα- ο ρουμάνος "επιχειρηματίας" Vasile Frank Timis, με την ιδιότητα του ιδιοκτήτη των εταιριών european goldfields και mineral resources. Ο εν λόγω πρέπει να είναι σπουδαίος "αυτοδημιούργητος" του βαλκανικού οργανωμένου εγκλήματος : απ' το χοντρικό ναρκεμπόριο (2 φορές καταδικασμένος για εμπόριο ηρωίνης)

Όμως και ο Μπόμπολας στην ουσία δεν πλήρωσε ούτε ευρώ. Έδωσε μεν 11 εκατ. ευρώ, όμως αμέσως μετά πήρε 15 εκατ. ευρώ σαν "κρατική επιχορήγηση" !! Καθαρό κέρδος 4 εκατομμυρια. (*2)

(*1) Αγόρασαν δηλαδή "αμπέλια" εκεί όπου αργότερα οι ίδιοι θα φτιάχναν νταμάρια, για να βγάλουν λεφτά από την εταιρία που διοικούσαν (και διοικούν) σαν αποζημιώσεις !

(*2) Κάπου εδώ η ΕΕ θεώρησε την επιχορήγηση καταχρηστική και το ευρωπαϊκό δικαστήριο επέβαλε στον Μπόμπολα να επιστρέψει τα φράγκα. Το ελληνικό κράτος άσκησε έφεση κατά της απόφασης (!!!), δια μέσω του υπ. Οικονομικών Γ. Παπακωνσταντίνου, προφανώς γιατί δεν τα θέλει τα 15 ψωροεκατομμυρια

Στο εταιρικό σχήμα της "ελληνικός χρυσός" ήταν για ένα διάστημα συνεταιρός του Μπόμπολα- ο ρουμάνος "επιχειρηματίας" Vasile Frank Timis, με την ιδιότητα του ιδιοκτήτη των εταιριών european goldfields και mineral resources. Ο εν λόγω πρέπει να είναι σπουδαίος "αυτοδημιούργητος" του βαλκανικού οργανωμένου εγκλήματος : απ' το χοντρικό ναρκεμπόριο (2 φορές καταδικασμένος για εμπόριο ηρωίνης) και το ζέπλυμα χρήματος, ως τα πετρέλαια στην Καβάλα και το εμπόριο διαμαντιών στην Αφρική.

Από εμάς no "fucking" comments !

Β)Η Χαλκιδική σαν πρόβα εφαρμογής του δόγματος "Ειδική Οικονομική Ζώνη" (ΕΟΖ).

Το γεγονός ότι ο καπιταλισμός εξελίσσεται και αναδιαρθρώνεται διαφυλάσσοντας την αναπαραγωγή του εις βάρος των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, του φυσικού και αστικού περιβάλλοντος, το γνωρίζαμε ήδη. Το καινοφανές όμως στην υπόθεση των μεταλλείων στη Χαλκιδική είναι η πειραματική εισαγωγή ενός νέου συστήματος στο υπάρ-

χον ελληνικό μοντέλο παραγωγής, αυτό των ΕΙΔΙΚΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΖΩΝΩΝ (ΕΟΖ). Άλλωστε το είχαμε υποψιαστεί ότι η σχέση κεφαλαίου εργασίας θα κινούνταν προς την πιο ολοκληρωτική έκφασή της, ζώντας στα χρόνια της επισφάλειας, της υποτίμησης των εργασιακών επιτάξεων και των στρατοπέδων συγκέντρωσης.

Μπορεί να μην είναι ξεκάθαρο περί τίνος μιλάμε πιά πάνω καθώς η περιοχή χαρακτηρίζεται ως μεταλλευτική ζώνη και όχι σαν ΕΟΖ. Παρόλο όμως που οι ομοιογένειες των 2 μοντέλων δεν είναι εξώφθαλμες, υπό ένα πιο κριτικό πρίσμα τα κοινά σημεία που εντοπίζονται είναι ικανά να δημιουργήσουν ανησυχίες για το τι μέλη γενέσθε στον τομέα της παραγωγής. Αρχικά το χαρακτηριστικό μιας ΕΟΖ είναι η νομική εξαίρεση η οποία εδραιώνεται εντός της επικράτειάς της στην στεριά. Οι επιχειρήσεις εντός ΕΟΖ απολαμβάνουν ελάχιστη έως και πολλές φορές μηδενική φορολογία ενώ καταργούνται όλα τα εργασιακά δικαιώματα όπως ο συνδικαλισμός, οι συλλογικές συμβάσεις και οι απεργίες. Τέλος η συνολική εκμετάλλευση των φυσικών πόρων και της γης εντός ΕΟΖ περνάει στην αποκλειστική

διαχείριση των ιδιοκτήτριων εταιριών. Κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και στην μεταλλευτική ζώνη της Χαλκιδικής. Με τροποποιήσεις μεταλλευτικού κώδικα και παραβιάσεις του νομολαισίου περί οικολογίας παραχωρείται με βολικές φοροαπαλλαγές η αποκλειστική κυριότητα της περιοχής στην εταιρία αποκλείοντας οποιαδήποτε άρα παραγωγική διαδικασία από τρίτους.

Τι θα προκύψει λοιπόν από το πρωτοφανές πείραμα στις Σκουρίες;;

Σύμφωνα με την κρατική αφήγηση θα αξιοποιηθεί ο ελληνικός ορυκτός πλούτος, επενδυτές θα συρρέουν, νέες θέσεις εργασίας θα προκύψουν, η εγχώρια βιομηχανία θα αναπτυχθεί και τέλος θα επέλθει η περιβόητη εθνική ανάπτυξη. Πέρα όμως από αυτές φιλελεύθερες μαλακίες και όσο αφορά το οικονομικό κομμάτι της υπόθεσης το νέο μοντέλο δεν είναι τίποτα άλλο από μία ΠΡΩΤΟΛΕΙΑ φάση ενός νέου καθεστώτος πα-

ραγωγής με τα πιο ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά. Στο νέο αυτό μεταβατικό στάδιο εξέλιξης της παραγωγής εργάτες ξεπουλάνε την εργατική τους δύναμη και την υγεία τους κάτω από τις χειρότερες συνθήκες για την δυνατότητα της επιβίωσης. Σταδιακά λοιπόν η στρατικοποίηση της εργασίας εντίνεται και ανοίγει ο δρόμος για την βέλτιστη εκμετάλλευση του μεταβλητού κεφαλαίου. Η εργατική δύναμη υποτιμάται σταδιακά και τα αφεντικά αρχίζουν να διαμορφώνουν φθηνότερο εργατικό δυναμικό πετώντας στον δρόμο όσους δεν προσαρμόζονται στα νέα δεδομένα. Και όλα αυτά εντός της περιφραξης ενός χώρου που θυμίζει περισσότερο στρατόπεδο συγκέντρωσης παρά βιομηχανική μονάδα.. Έτσι πέρα από την συλλογική υποτίμηση το νέο καθεστώς παραγωγής έρχεται να επιφέρει ρίζη στην κοινωνική συνοχή λόγω ανισότητας και ανομοιογένειας οικονομικών και εργασιακών συμφερόντων.

χαλκιδική, η πρώτη άτυπη ΕΟΖ

Βλέπουμε εδώ ότι αναδύεται στην επιφάνεια μια ιδιαίτερα αντιφατική κατάσταση. Η διαμάχη δεν έχει πλέον ταξικό χαρακτήρα αλλά εσωτερικοποιείται και υιοθετεί ανταγωνιστικά στοιχεία λειτουργώντας αυτοκαταστατικά αφήνοντας τα αφεντικά ,αφήνοντας τα αφεντικά στο απυρόβλητο να αλωνίζουν. Και κάπου εδώ αρχίζει να περιπλέκεται η κατάσταση. Η όλη φάση στην Χαλκιδική πέρα από τα συμφέροντα των αφεντικών βρίσκει εκβιαστικά πάτημα και στους εργαζομένους. Κυνηγώντας το πρόσκαιρο μεροκάματο οι μεταλλωρύχοι ταυτίζουν τις καπιταλιστικές επιδιώξεις με τις δικές τους και υπερασπίζονται την μεταλλευτική ζώνη έμπρακτα και με κάθε ευκαιρία. Έχει αρχίσει ήδη να διαμορφώνεται το σκηνικό της εσωκοινωνικής διαμάχης πάνω στο ζήτημα των μεταλλείων, το οποίο βέβαια.. βρωμάει από μακριά. Στην όλη κατάσταση πέρα από κατοίκους, συντρόφους, εργαζομένους και εταιρίες εμπλέκονται και διάφοροι άλλοι περιέργοι που αντιμετωπίζουν την συγκυρία ξεκάθαρα εργαλειακά. Ντόπια μικροαφεντικά που βλέπουν τα μεταλλεία είτε σαν ευκαιρία για να κερδίσουν είτε σαν ταφόπλακα για την επιχείρησή τους. Κόμματα που παίζουν το μιντιακό παιχνίδι στις πλάτες των αγωνιζόμενων κατοίκων και συντρόφων. ΜΚΟ, φορείς και ψευτοοικολόγοι που εμφανίστηκαν από το πουθενά για να εξυπηρετήσουν τα εκάστοτε συμφέροντα με πορίσματα και έρευνες. Και τέλος οι φασίστες που παίζουν σε διπλό ταμπλό και τάσσονται και με τις δύο πλευρές πουλώντας οικολογικό παραμύθι από την μία και την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας από την άλλη. Το ότι ο συφερτός αυτός θα έπεφτε σαν τις μύγες δεν μας άφησε έκπληκτους.

Εκεί που κωλαίνει όμως η υπόθεση είναι ότι όλο αυτό το show έχει καταφέρει να αποκρύψει μία σημαντική πτυχή αυτού του αγώνα. Αυτήν της συλλογικής απειθούς ενάντια σε κεφάλαιο και αφεντικά και της προσπάσης της αξιοπρέπειάς μας απέναντι στην εξαθλίωση και την εκμετάλλευση.

Ο ρόλος του πανεπιστημίου

& τα ερευνητικά προγράμματα

Το πανεπιστήμιο σαν κοινωνικός θεσμός στα πλαίσια του καπιταλισμού και του κράτους επιτελεί τρεις βασικούς σκοπούς για λογαριασμό της κυριαρχίας.

Πρώτον η πιο βασική λειτουργία του πανεπιστημίου είναι να παράγει εξειδικευμένο προσωπικό για να επανδρώσει αύριο τα μέσα παραγωγής. Ο φοιτητής από την στιγμή που θα πατήσει το πόδι του στα πανεπιστημιακά αμφιθέατρα και εργαστήρια ,αφιερώνοντας τις ώρες του στην εκπαιδευτική διαδικασία αυξάνει την αξία του εμπορεύματος που θα κλιθεί αύριο να πουλήσει, δηλαδή την εργατική του δύναμη. Η διαδικασία αυτή δεν έχει σαν στόχο την πνευματική καλλιέργεια, αλλά την εκπαίδευση για την παραγωγή και τη μεγιστοποίηση του κέρδους των αφεντικών.

Δεύτερον, το πανεπιστήμιο αποτελεί μια ιδεολογική μηχανή. Το υποκείμενο του φοιτητή πριν ακόμα ενταχθεί στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης αποτελεί το δέκτη μιας ρητορείας που είτε με το πρόσχημα της καλύτερης επαγγελματικής αποκατάστασης είτε παρουσιάζοντας ως "σπουδαίο και καλλιεργημένο" τον κάθε πτυχιούχο βλάκα ,προσπαθεί να πείσει τον

εκάστοτε φιλόδοξο μαθητή για το πόσο ανώτερος θα είναι αν έχει μια κορνίζα πάνω απ το γραφείο του με ένα κωλόχαρτο που να πιστοποιεί ότι έχει τελειώσει κάποιο ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα. Με την ένταξη του στο πανεπιστήμιο λοιπόν το υποκείμενο αυτό μπαίνει σε ένα κόσμο που η κυρίαρχη κουλτούρα είναι αυτή του καριερισμού ,του κοιτάω μόνο την πάρτη μου και αδιαφορώ για οτιδήποτε άλλο ,του ανταγωνισμού και της εντατικοποίησης. Έτσι ο φοιτητής μας πλέον είναι ένας τύπος με αυταπάτες καριέρας διατεθειμένος να πατήσει επί πτωμάτων να φιλήσει όλες της κατουρημένες ποδιές να κάνει σχεδόν τα πάντα δηλαδή για την αυταπάτη μιας καριέρας.

Η τρίτη και ίσως πιο ενδιαφέρουσα λειτουργία του πανεπιστημίου γιατί είναι και αυτή που μένει και πιο πολύ στο σκοτάδι άλλωστε ,είναι αυτή της άμεσης απόσπασης υπεραξίας από τον φοιτητή. Από το προπτυχιακό ακόμα στάδιο ο φοιτητής, έστω και σε μικρό βαθμό, παράγει γνώση με τη μορφή συνήθως πρωτότυπων εργασιών. Αυτές οι εργασίες λοιπόν ,των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα σημειωτέων ανήκουν στον εκάστοτε πανεπιστημιακό φορέα, είναι εμπορεύματα που έχουν δημιουργηθεί από το φοιτητή με αντάλλαγμα το βαθμό του και το πτυχίο του. Αυτή η σχέση εκμετάλλευσης πανεπιστημίου-φοιτητή είναι ακόμα πιο έντονη όσο αναφορά τους μεταπτυχιακούς και διδακτορικούς φοιτητές μιας και αυτοί εμπλέκονται για χάρη του μεταπτυχιακού τους ή διδακτορικού τους αντίστοιχα στην πιο άμεσα σε μια βρώμικη πτυχή της εκπαιδευτικής διαδικασίας, τα ερευνητικά.

Σήμερα στην Ελλάδα τα πανεπιστήμια και ιδιαίτερα το πολυτεχνείο όντας το μεγαλύτερο ερευνητικό κέντρο σε πανεπιστημιακό επίπεδο

παράγουν έρευνα για το κράτος και το κεφάλαιο ,έρευνα για φράχτες και κάμερες στα σύνορα, έρευνα τέλος για την αποδοτικότερη αφαίμαξη της γης και των ζώων μας.

Και γιατί όλα αυτά σε μία εκδήλωση αφιερωμένη στα μεταλλεία της Χαλκιδικής και στους αγώνες ενάντια σ αυτά. Η απάντηση είναι απλή: το πανεπιστήμιο δεν είναι αμέτοχο, όχι όταν δίνει σ αυτό το επενδυτικό πλάνο τις ευλογίες και την επιστημονική κάλυψη που χρειάζεται καθώς αναγνωρίζεται ως σωτήρια της εθνικής οικονομίας. Παράδειγμα αυτής της εμπλοκής ο Δ.Πάνιας καθηγητής των μεταλλειολόγων που το 97 εργάστηκε ως κύριος ερευνητής σε πρόγραμμα παροχής υπηρεσιών για την TVX GOLD ,την εταιρία που είχε τα μεταλλεία πριν την κλείσει το ΣτΕ. Το πρόγραμμα αυτό με την ονομασία "Κατεργασία συμπυκνώματος αρσενουπυρίτη για την ανάκτηση χρυσού" δεν ήταν το μόνο.Ο καθηγητής μας αυτός όπως φαίνεται είχε πολύ στενές σχέσεις συνεργασίας με την εν λόγω εταιρία και υπάρχει μια σειρά από μπιζνες που κάνανε παρέα. Συγκεκριμένα παραθέτονται έργα (\$\$\$) που συμμετείχε:

-The treatment of minewaste to achieve cost effective engineered closure of tailings dams. EC Growth 2001 (363.378 EURO).

In cooperation with Knight Pilsold Ltd (UK), Aurul(RO),TVX Hellas (EL), KGHM (PL), Imperial College of Science, Technology & Medicine (UK).

-Development and application of cost effective covers for the safe environmental management of mixed sulfide tailings.

GGET/EPET II, (246.515 EURO). Coordinator: TVX Hellas.

-Innovative industrial technologies for the rehabilitation of land contaminated from poly-metallic sulphide mining and processing operations. EC Brite-Euram III, 1996 (1.500.000 ECU). In cooperation with EMSA (IT), Knight Pilsold Ltd (UK), ISQ (PT), QUIMIGAL (PT), DEAL (EL), TVX Hellas (EL).

Βέβαια ο κύριος Πάνιας δεν πτοήθηκε από το κλείσιμο της εταιρίας για περιβαλλοντικούς λόγους ούτε απο τις αντιδράσεις και τους αγώνες των κατοίκων. Επιμένοντας στη θέση του για την εξόρυξη των χρυσοφόρων κοιτασμάτων στην Χαλκιδική μίλησε το Μάρτιο του 2011 σε ημερίδα του ΑΠΘ με τίτλο "Η συμβολή του ορυκτού πλούτου της βόρειας Ελλάδας στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας" λέγοντας : "Στην εποχή μας κρίνεται περισσότερο από επιτακτική η ανάγκη αξιοποίησης των φυσικών πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας μας. Ο ορυκτός πλούτος με έμφαση τα χρυσοφόρα μεταλλεύματα της Χαλκιδικής ανέκαθεν αποτελούσε την ελκυστικότερη βιομηχανική επένδυση στον τόπο. Τα επενδυτικά σχέδια όλων των τελευταίων δεκαετιών απέβησαν άκαρπα επειδή μειονεκτούσαν ως προς την τεχνολογική τους αρτιότητα που είχε ως συνέπεια την υψηλή περιβαλλοντική επικινδυνότητα τους. Στην διάλεξη αυτή θα επιχειρηθεί ανάλυση και τεχνολογική αποτίμηση της προτεινόμενης

μεθόδου μεταλλουργικής αξιοποίησης των χρυσοφόρων μεταλλευμάτων της Χαλκιδικής δίνοντας έμφαση στις πιθανές αλληλεπιδράσεις της με το περιβάλλον καθώς επίσης και μια σύγκριση της με τις παλαιότερες προτεινόμενες μεθόδους."

Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά και για τις κυρίες Κ.Αδάμ και Ν.Παπασσιώπη που η ερευνητικές τους ανησυχίες οδήγησαν την μεν κυρία Αδάμ ,πρώην υπάλληλος της TVX, να διαβεβαιώνει τους "αγωνιστές" της Δημ. Αρ. ότι η επένδυση εξόρυξης (στο Πέραμα αυτή τη φορά) πάει μια χαρά και τη δε κυρία Παπασσιώπη να ιδρύνει στο εργαστήριο Μεταλλουργίας για λογαριασμό της Ελληνικός Χρυσός.

Το πρόβλημα με τους κυρίους αυτούς και γενικά με την εμπλοκή του πανεπιστημίου στη μπίζνα της Χαλκιδικής είναι συγκεκριμένο .Αυτοί είναι που δημιουργούν καινούρια εργαλεία (παραγωγή γνώσης)για το κέρδος των αφεντικών και παράλληλα χρησιμοποιούν την ουδετερότητα της επιστήμης για να προωθήσουν επενδυτικά πλάνα πολυεθνικών.η θεωρία ότι η έρευνα είναι ουδέτερη και καθαρή ανεξαρτήτως προέλευσης και στοχοθέσιας μπάζει από παντού. Προφανώς μέσα στον καπιταλισμό δεν μπορούμε να αγνοήσουμε το πως και το γίνονται έρευνες για παράδειγμα που "ανιχνεύουν" μετανάστες στους συνοριακούς φράχτες,που αναβαθμίζουν τις υποδομές του στρατού, που στην προκειμένη περίπτωση δημιουργούν τρύπες στη γη και λίμνες κuanίου για τα κέρδη των αφεντικών δίπλα στα σπίτια των ανήσυχων κατοίκων της Χαλκιδικής, . Η επίκληση στο ακαδημαϊκό ήθος μπορεί λοιπόν να γίνει μέσο για τις πιο αντιδραστικές χρήσεις της ακαδημαϊκής γνώσης.

Σ' αυτό το νταραβέρι υπάρχουν διάφορες "μπάντες" κι εμείς έχουμε διαλέξει τη δικιά μας.

Εμείς σε όλα αυτά απαντάμε με την δική μας έρευνα. Έρευνα για το τί παράγεται εδώ μέσα , από ποιον και με ποιο τρόπο. Αμφισβητούμε τόσο το περιεχόμενο της γνώσης όσο και τις κοινωνικές σχέσεις μέσα από τις οποίες παράγεται και οικειοποιούμε κομμάτια της για το ανταγωνιστικό κίνημα.

Η Χαλκιδική σήμερα:

Μιά κοινωνία δύο στρατόπεδα

Από τη μία...

το στρατόπεδο των κατοίκων που στέκονται ενάντια στα μεταλλεία, για τη γη και την ελευθερία τους. Άνθρωποι που με διαφορετικές καταβολές και αφετηρίες (μεταλλεργάτες, μαθητές, ηλικιωμένοι, υπάλληλοι ακόμα και νυκτοκοιραιόι.....) ξεσηκώθηκαν, συναντήθηκαν, συλλογικοποιήθηκαν κι οργάνωσαν τον αγώνα τους. Πραγματοποίησαν πορείες, είχαν και έχουν συνεχή παρουσία στο δρόμο, στα χωριά τους και στις γύρω περιοχές και έκαναν την ανταγωνιστική τους έρευνα τόσο για τα περιβαλλοντικά προβλήματα όσο και για την ίδια την εταιρεία και τις βρώμες της. Αυτή η κοινότητα αγώνα δεν έμεινε μόνη της. Σηπρίχτηκε από χιλιάδες αλληλέγγυους ανά την Ελλάδα που συνδέθηκαν με το δίκιο των αγωνιζόμενων αυτών κατοίκων. Με πρωτοβουλίες, εκδηλώσεις και πορείες πλουτίζουν και στηρίζουν τις τοπικές δράσεις.

Και γιατί όλος αυτός ο αγώνας; Γιατί κάποιοι δεν ξεπουλιούνται για ένα γαμημένο μισθό (όσο κι αν τον έχουν ανάγκη!). Γιατί κάποιοι αντιλαμβάνονται ότι εν μέσω κρίσης οι τριχίλιοι μισθοί (έστω κι αν στοιχίζουν το

Ο θάνατός σου) δεν είναι παρά το "καρότο" της όλης υπόθεσης.. Το κέρδος θαναι το μαστίγιο που σε βάθος χρόνου θα ρίξει τους μισθούς και θα τους ρίξει πολύ, όπως ακριβώς συμβαίνει άλλωστε και σ'όλη την υπόλοιπη κοινωνία. Γιατί το πραγματικό κέρδος είναι μόνο της πολυεθνικής και των μετόχων της κι αυτό κάποιοι δεν το βάζουν πάνω από την υγεία την δική τους και των παιδιών τους. Γιατί το περιβάλλον δεν είναι κάτι γενικά κι αόριστα όμορφο, αυτό μπορεί να ισχύει μόνο για παραπλανημένους ρομαντικούς που ονειρεύονται αισθητικά φανταστικά πράσινα λιβάδια και για επίδοξους "πράσινους" καπιταλιστές- που ψάχνουν καινούργια πεδία για κέρδος(!). Για κάποιους το φυσικό περιβάλλον είναι το ίδιο το περιβάλλον της καθημερινής τους ζωής και η καταστροφή του υποτιμά άμεσα το βιοτικό τους επίπεδο.

Από την άλλη...

το στρατόπεδο των ντόπιων που καλοσωρίζουν τα μεταλλεία. Που θολωμένοι από την υπόσχεση ενός φουσκομένου μισθού δεν τους νοιάζει ούτε το γιατί ούτε το ποιός εγκαθιστά το θάνατο στον

ούτε το ποιός εγκαθιστά το θάνατο στον τόπο τους. Είναι διατεθειμένοι να πίνουν δηλητήριο αντί για νερό και να μεγαλώνουν τα παιδιά τους σε σκουπιδότοπους.

Πρόκειται για τύπους που είναι ό,τι πιο συντηρητικό ξερνάει αυτός ο τόπος, που δεν μπορούν να διανοηθούν συλλογικούς αγώνες και νίκες. Κοιτάνε όχι την τάξη τους αλλά την πάρτη τους και μάλιστα και χαζά και κοντόφθαλμα(!) Κάνουν πολύ καλά πάντως τσάμπα δουλειά για τα αφεντικά τους.. Περιφέρονται περήφανα σε εφημερίδες και κανάλια και επιτίθενται με στρατιωτικούς όρους σε φυλάκια του ντόπιου αγώνα.

Πάντως ένα είναι το σίγουρο.. Σε καιρούς κρίσης αυτούς τους τύπους θα τους βρούμε μπροστά μας και θα κληθούμε να τους αντιμετωπίσουμε (και θα τους τσακίσουμε).

Με λίγα λόγια...

Έχουμε δύο στρατόπεδα κι άρα δικασμό και έντονη πόλωση... Και μάλιστα όχι σε ένα αστικό περιβάλλον που προσφέρει ανωνυμία στις μάζες, αλλά μιλάμε για μικρά χωριά της ελληνικής επαρχίας που οι κοινωνικές σχέσεις είναι εντελώς διαφορετικές. Ένα στοιχείο που δεν μπορούμε να παραβλέψουμε είναι ότι αυτές οι σχέσεις είναι προσωπικές, γνωρίζουν όλοι ποιός είναι ποιός, σε ποιά πλευρά είναι και τι θέση παίρνει. Τι καταλαβαίνουμε από αυτό; Ότι η τοπική κοινωνία βιώνει καθημερινά έντονες εσωτερικές συγκρούσεις. Αν λοιπόν μας είναι λογικό κι αναμενόμενο να συγκρούονται φυσικά αυτοί οι άνθρωποι που γνωρίζονται χρόνια μεταξύ τους και υπάρχει κόστος σε μιά πιθανή ρίξη τους ως αναλογιστούμε τη μεταφορά μιάς τέτοιας πόλωσης σε επίπεδο πόλης που οι σχέσεις

αποπροσωποποιούνται και είναι πιο χαλαρές. Και πώς προετοιμαζόμαστε για κάτι τέτοιο; Ο μόνος δρόμος είναι ο συλλογικός και η νίκη των συλλογικών αναγκών γιατί η ήττα οδηγεί σε κανιβαλισμό και αλληλοφάγωμα των από κάτω. Γι' αυτό και έχει μεγάλη σημασία να κερδιθεί αυτός ο αγώνας!

Πάντως ακόμα κι αν στεκόμαστε στο πλευρό των αγωνιζόμενων κατοίκων ενάντια στα μεταλλεία χρυσού για τους λόγους που αναφέρθηκαν, αναγνωρίζουμε και δεν παραβλέπουμε τις εσωτερικές αντιθέσεις αυτού του αγώνα (διαφορετική ταξική και πολιτική σύνθεση) και περιμένουμε να δούμε πως θα εξελιχθεί και αν θα ξεπεραστούν ή όχι.

Και επειδή το έχουμε συζητήσει αν ο αγώνας είναι ταξικός ή όχι και δεν έχουμε καταλήξει κάπου, το μόνο σίγουρο είναι ότι ακόμη και αν δεν τον αναγνωρίζουν ως τέτοιο οι ίδιοι οι κάτοικοι που αγωνίζονται ή εμείς , η άλλη πλευρά τα αφεντικά τον βλέπουν έτσι σίγουρα...

ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

απρίλιος 2013

αυτοδιαχειριζόμενο στέκι πολυτεχνείου

